

Дийн Кунц

Ние тримата

Джонатан, Джесика и аз изкарахме татко през трапезарията и излязохме от обзаведената в староанглийски стил кухня. Имахме известни затруднения с минаването му през задната врата, но това беше само заради неговата твърдост. Да не си помислите, че имам предвид неговото държание или темперамент – вярно е, че татко можеше да бъде наистина гадно копеле, когато си поискаше, но сега причината бе друга. Просто мъртвешкото вчочаняване беше стегнало мускулите му. Това обаче нямаше да ни разколебае. Започнахме да го ритаме, докато не се прегъна на две и можеше да мине без проблеми през вратата. Извлякохме го на верандата и го спуснахме по шестте стъпала до моравата.

– Тежи цял тон! – оплака се Джонатан, докато бършеше струйките пот над веждите си, пухтеше и дишаше тежко.

– Не цял тон – поправи го Джесика. – По-малко от сто кила.

Макар че бяхме тризнаци и имахме изненадваща прилика в много отношения, се различавахме един от друг по множество малки детайли. Джесика например беше най-прагматичната от нас, докато Джонатан обичаше да преувеличава, да си фантазира и да си мечтае по цял ден. Аз представлявах нещо по средата на техните две крайности. Един прагматичен мечтател?

– А сега какво? – попита Джонатан, мръщейки се от погнуса и соежки към трупа, който лежеше на тревата.

– Ще го изгорим – отсече Джесика. Красивите ѝ устни се свиха до тънка, сякаш нарисувана с молив линия върху лицето ѝ. Дългата ѝ руса коса улавяше в себе си цялата прелест на утринното слънце и сияеше. Денят беше прекрасен, а тя бе най-прекрасното нещо в него. – Ще го изгорим.

– Не трябва ли да изкараме и мама навън и да ги изгорим заедно? – попита Джонатан. – Така ще си спестим излишни усилия.

– Ако накладем голям огън, пламъците ще се вдигнат твърде високо – отвърна му Джесика. – А ние не искаме някоя случайно прехвъркнала искра да запали къщата, нали?

– Голяма работа! Нали ще разполагаме с всичките къщи на света! – каза Джонатан, разпервайки ръце, за да покаже курортите около нас, очертанията на щата Масачузетс отвъд тях, Съединените щати и отвъд техните граници – целия свят.

Джесика се взираше изпитателно в него.

– Не съм ли прав, Джери? – обърна се Джонатан към мен.

– Не е ли целият свят на наше разположение? Можем да си изберем да живеем, където поискаме. Мисля, че е глупаво да се тревожим за

някаква си стара къща.

– Прав си – казах.

– Аз обичам тази къща – рече Джесика.

Само защото Джесика обичаше тази къща, сега ние стояхме на четири-пет метра от проснатия труп, наблюдавахме го съсредоточено и си мислехме за пламъците, които щяха да го изпепелят за секунди. Изведнъж сякаш отнякъде избухна огън и обви татко в червено-оранжево було. Той гореше добре – почерня, започна да се подува, зацвърча и накрая се превърна в пепел.

– Чувствам се така, сякаш ми е тъжно – продума накрая Джонатан.

Джесика се намръщи.

– Това все пак беше нашият татко – каза ѝ Джонатан.

– Ние сме над евтината сантименталност. – Джесика се взираше съсредоточено в нас двамата, за да е сигурна, че разбираме онова, за което говори. – Ние сме нова раса с нови емоции и нов начин на мислене.

– Така е. – Но Джонатан не изглеждаше напълно убеден.

– Хайде сега да докараме и мама – предложи сестра ни.

Макар че беше само на десет години – с шест минути по-малка от Джонатан и с три минути по-малка от мен – Джесика беше най-силната като характер от нас. Обикновено ставаше така, както тя искаше.

Върнахме се в къщата за мама.

Правителството беше изпратило пред нашата къща военен контингент от дванайсет морски пехотинци и осем цивилни оперативни работници. Предполагаше се, че тези мъже бяха тук, за да ни охраняват и да ни предпазват от опасност. Всъщност те се бяха разположили наоколо само за да бъдат сигурни, че ще останем затворници. Когато свършихме с мама, довякохме и техните трупове на ливадата и ги изгорихме един по един.

Джонатан беше изтощен. Той седна между два тлеещи скелета и избърса потта и саждите от лицето си.

– Може би правим голяма грешка – промълви.

– Грешка? – попита Джесика. Веднага бе заела отбранителна позиция.

– Може би не трябваше да ги убиваме всичките – рече той.

Джесика тропна с крак. Златистите ѝ къдрици се полюшнаха красиво.

– Джонатан, ти си едно тъпо копеле! Много добре знаеш какво щяха да сторят с нас. В момента, в който открият докъде се простират

силите, които владеем, и колко бързо придобиваме нови умения, те най-накрая щяха да разберат що за опасност в действителност представляваме за тях. Щяха да ни убият.

– Можем да убием само неколцина от тях – и пак щяхме да постигнем своето. Защо трябваше да избиваме всички?

Джесика въздъхна.

– Виж, те са като неандерталци в сравнение с нас. Ние сме нова раса с нови сили, нови емоции, нов начин на мислене. Ние сме най-преждевременно развитите деца в цялата човешка история – но те също имат определена груба сила, не го забравяй. Единственият ни шанс е да действваме без предупреждение. Както и направихме.

Джонатан огледа почернялата трева наоколо.

– Колко работа само ни чака! Отиде ни цялата сутрин да се отървем от онези, а какво ли ни чака още! Никога няма да успеем да почистим целия свят.

– Не след дълго ще се научим как да левитираме телата им – каза Джесика. – Усещам как тази сила се надига в мен. Може би даже ще се научим и как да ги телепортираме от едно място на друго. Тогава нещата ще бъдат много по-лесни. Освен това няма да почистваме целия свят, а само онези участъци от него, които искаме да използваме през следващите няколко години. Времето и плъховете ще ни помогнат там, където няма да се справим.

– Сигурно си права – примири се Джонатан.

Аз обаче знаех, че съмнението продължава да го гризе, защото донякъде споделях опасенията му. Безспорно ние тримата стояхме по-високо на еволюционната стълбица, отколкото всяко друго същество преди нас. Ние можехме да четем чуждите мисли, да виждаме бъдещето и сме способни да излизаме от тялото си, когато го пожелаем. Владеем онзи номер с огъня – можем да превръщаме мисловната енергия в истински природен ураган. Джонатан е в състояние да управлява движението на неголеми струи вода, талант, който му се струва най-забавен, когато аз уринирам; макар и да принадлежи към новата раса, той продължава да е странно заплепен от детинските лудории. Джесика е способна съвсем точно да предсказва времето. Аз пък съм емпатичен към животните – кучетата идват веднага при мен, както и котките, птиците и всички други създания. И, разбира се, ние можем да сложим край на живота на всяко растение или животно само като си помислим за смъртта му, както си помислихме за смъртта на цялото човечество. Навярно, имайки предвид Дарвиновата теория, на нас ни бе предопределено да

унищожим тези нови неандерталци, веднъж след като сме разгърнали способностите си. Обаче не мога да се отърва от постоянно гложещото ме съмнение. Понякога имам чувството, че ще страдаме заради унищожението на цялата стара раса.

– Това е назадничаво мислене – заяви Джесика. Беше прочела мислите ми естествено. Нейният телепатичен талант е по-силен и по-добре развит от моя или от този на Джонатан. – Тяхната смърт не означава нищо. Не можем да изпитваме угризения. Ние сме тези, които носят новия живот, имаме нови емоции, нови надежди, нови мечти и нови правила.

– Наистина е така – казах аз. – Ти си абсолютно права.

В сряда слязохме към плажа и изгорихме трупове на мъртвите летовници. И тримата обичахме морето, ето защо не искахме плажната ивица да е осяяна с разлагащи се мъртъвци.

Когато приключихме с кремацията, двамата с Джонатан бяхме доста уморени. Джесика обаче настояваше да направим гадното нещо.

– Децата на нашата възраст не би трябвало да са способни на това – каза брат ни.

– Но ние сме – отвърна му тя. – Ние трябва да го направим. Освен това и аз го искам. Сега.

Така че направихме гадното нещо. Джонатан и тя. После аз с нея. Тя искаше още, но ние бяхме много изтощени.

Джесика се беше изтегнала на плажа. Все още неоформеното ѝ, стройно тяло се белееше на фона на белия пясък.

– Ще изчакаме – каза тя.

– Какво да чакаме? – попита Джонатан.

– Вие двамата отново да станете готови.

Четири седмици след края на света двамата с Джонатан лежахме сами на плажа, приличайки се на слънцето. Той беше странно мълчалив от известно време насам, сякаш се страхуваше да говори.

Накрая, изглежда, все пак събра сили и ми каза:

– Смяташ ли, че е нормално за момиче на нейните години да бъде толкова... как да го кажа, да си иска винаги по този начин? Дори и да е от новата раса?

– Не.

– Тя изглежда... обсебена от някаква идея.

– Да.

– Има някаква цел, която е неясна за нас.

Той беше прав. И аз имах същото усещане.

– Неприятности.

– Може би.

– Задават се неприятности.

– Може би. Но какви неприятности може да има, след като краят на света вече е настъпил?

Два месеца след края на света и изгарянето на мама и татко, когато на нас с Джонатан ни беше дошло до гуша от къщата и искахме да се отправим към по-екзотични места, Джесика най-накрая ни посвети в големите новини.

– Не можем да си тръгнем оттук точно сега – заяви тя. Тонът ѝ беше непреклонен. – Няма да си тръгнем оттук поне още няколко месеца. Бременна съм.

Дадохме си сметка за съществуването на това четвърто съзнание, когато Джесика беше бременна в четвъртия месец. И тримата се събудихме посред нощ – бяхме подгизнали от пот и ни се гадеше. Усещяхме присъствието на новата личност.

– Бебето е – каза Джонатан. – Момче е.

– Да – подкрепих го, треперейки от болка заради мощното психическо въздействие, което ми оказваше. – И макар че е вътре в теб, Джесика, той знае. Още не е роден, но усеща всичко.

Джесика се извиваше от болки. Само изхленчи безпомощно.

– Бебето ще бъде също като нас, на нашето еволюционно ниво, а не по-висше – настоя Джесика. – Повече няма да ти слушам глупостите, Джонатан!

Тя беше само едно дете, макар и да носеше друго дете в утробата си. Щеше да става все по-гротескна с всеки следващ ден.

– Откъде можеш да знаеш, че няма да бъде по-висше от нас? – попита Джонатан. – Никой от нас не може даже да надзърне в съзнанието му. Никой от нас не може...

– Новите видове не еволюират толкова бързо – заяви тя.

– Ами ние!

– Освен това той е напълно безопасен – та той е наша рожба. Джесика очевидно си мислеше, че тази истина ще покаже още по-нагледно колко лъжлива е теорията на Джонатан.

– Ние също сме рожби на нашите родители – рече той. – И къде са

те сега? Да предположим, че ние не сме новата раса. Да предположим, че сме кратка междинна стъпка – нещо като стадият на какавидата между гъсеницата и пеперудата. Може би това бебе е...

– Нямаме никакви основания да се страхуваме от бебето – отново подчерта Джесика, потупвайки издутия си корем с две ръце. – Дори и това, което казваш ти, да е вярно, той все пак ще има нужда от нас. За възпроизвеждане.

– Ще има нужда от теб – изсъска Джонатан. – Не от нас. Седнах и се вслушах в спора, без да знам какво да мисля.

Всъщност мисълта за новото същество, което щеше да се присъедини към нас, ме очароваше, но и ме плашеше. Опитах се да ги поразвеселя малко:

– Може би всичко, което си мислим, е погрешно. Навярно бебето е самото Второ пришествие – онова, за което говори Йейтс в стихотворението си – звярът, който се движи към Витлеем, за да се роди.

Никой от двамата не оцени чувството ми за хумор.

– Изобщо не мога да понасям Йейтс – заяви Джонатан.

– И аз – подкрепи го Джесика. – Такъв навъсен задник е бил. Както и да е, ние стоим над такива суеверия. Ние сме новата раса, имаме нови емоции и нови мечти, нови надежди и нови правила.

– Това е сериозна заплаха, Джери – обърна се брат ми към мен. – Не е нещо, с което да си правиш майтап.

След което отново започнаха да се карат и да си крещят един на друг – също както мама и татко често правеха, когато не можеха да оправят семейния бюджет. Някои неща никога не се променят.

Бебето ни събуждаше непрекъснато всяка нощ, сякаш му харесваше да нарушава почивката ни. Някъде през седмия месец от бременността на Джесика, малко преди разсъмване, сънят ни беше прекъснат от мощна експлозия на мисловна енергия, идваща от неизлязлото още от утробата същество.

– Мисля, че съм сбъркал – изведнъж каза Джонатан.

– За кое? – попитах. Едва го виждах в тъмната спалня.

– Не е момче. Момиче е – рече той.

Опитах се да сондирам със съзнанието си мозъчето на създанието вътре в корема на Джесика. То ми се противопостави и не ме допусна вътре, също както не бе допуснало психическите атаки на Джонатан и Джесика. Обаче бях сигурен, че е мъжко, а не женско. Казах това на Джонатан.

Джесика седеше изправена в леглото, с гръб, опрян на таблата, а с

ръцете си беше обгърнала корема си.

– И двамата грешите. Мисля, че е момче и момиче. Или нито едното от двете.

Джонатан запали нощната лампа и я изгледа. Крайморската ни къща беше странно притихнала.

– Какво трябва да означава това?

Тя потрепери от болка, след като детето вътре в нея я ритна силно.

– Аз се намирам в по-близък контакт с него от вас. Усещам какво става вътре в него. То не е като нас.

– Тогава значи съм прав – каза Джонатан.

Джесика не отговори.

– Ако е от двата пола или пък не е от нито един от тях, значи няма да се нуждае от никого от нас – каза той.

Джонатан загаси лампата. Нямахме какво друго да се направи.

– Може би трябва да го убием – предложих.

– Няма да можем – отвърна Джесика. – То е прекалено силно.

– Господи Исусе! – възкликна Джонатан. – Неспособни сме дори да прочетем мислите му! Щом може да задържи нас тримата извън съзнанието си, със сигурност ще се защити от каквото и да е. Господи Исусе!

В мрака, докато богохулствата на Джонатан отекваха в помещението, Джесика каза:

– Повече не изричай това, Джонатан. Това е нещо по-долно от нас. Ние стоим над тези стари суевория. Ние сме новите хора. Имаме нови емоции, нови вявания, нови правила.

– Да, така е – допълних аз. – За още месец и нещо.

КРАЙ

© 1974 Дийн Кунц
© 2003 Адриан Лазаровски, превод от английски

Dean Koontz
We Three, 1974

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:
ИК „Плеяда“, София, 2003

STRANGE HIGHWAYS

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3577>]